

שש א ברכה

יוצא לאור ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "מקור חיים" בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג רבי יוסף מוגרבי שליט"א

בית הכנסת "זכור לאברהם" פיצ'וטו רחוב מפרץ שלמה 100, קרית שרת חולון

גליון מס' 328

ערש"ק פרשת "פינחס" כ"ג תמוז תשע"ב

שבת מברכין ר"ח אב ר"ח ביום שישי המולד בכלל זמני בשעה 12:00 בלינה, 29 דקות ושיש זולקים.

מסירות נפש!

בפתח פרשתינו קוראים אנו על פינחס שזכה לכהונה בעקבות מסירות הנפש להרוג את נשיא שבט שמעון עם כל הסכנה הכרוכה בכך. מסירות נפש שנבעה מהקנאה הזכה והטהורה, בלתי לה' לבדו ובכך השיב את החימה מעל בני ישראל. מסירות הנפש בקיום מצוות ה' יתברך ותורתו, היוותה מאז ומעולם כגולת הכותרת בעבודת עם ישראל בכלל ובפרט את ה' יתברך, בכל עת ובכל מצב, כדרשו חז"ל בברכות "בכל נפשך" אפילו נוטל את נפשך. ובספרים הקדושים מבארים שרק על ידי מסירות זוכה האדם לעקור את הרע שבקירבו ולבוא לידי תיקונו השלם. בספר הנפלא "נפשי יצאה בדברו", מובא סיפורו מדהים על הרה"ק רבי דוד בודניק זצ"ל, שפעם טייל והתבודד ביערות מזריטש. לפתע, התנפל עליו כלב זועם ומורעב. הרב הרגיש על בשרו את הבל פי החיה, את אימת האכזריות הנוצצת מעיניה, את תאוות הרצח והזעף החייתי. וכשננעצו בו שיני הכלב - התעלף ואיבד את הכרתו. כשקם מעלפונו, כבר היה שוכב פצוע וחבול במיטתו, סביבו חביריו תוהים ומשתאים: "דוד, דוד! כך לימדה אותך נובהרדוק? כך חינוכו במזריטש? להתעלף בגלל חיה?!" ענה רבי דוד משתהה שבעתיים: "חיה?! לא היתה שום חיה. היה שם מוצא פי ה' שהתלבש על הכלב... היה דבר ה' בשיניה ועיניה של החיה: "לך נגוס את דוד בודניק בן חיה בודניק"... כשהרגשתי את הבל פי החיה, וראיתי את הרשע הטרופי בעיניה, נדהמתי. אמרתי לעצמי: "דוד, דוד! בוש והיכלם! ראה באיזה רגש, להט ושלימות עושה החיה הזו את רצון קונה!... פעם אחת בחיך, פעם אחת! האם קראת כך קריאת שמעו?! האם פעם אחת בערו כך עיניך בהנחת תפילין?!" הסתכלתי בעיניה הרצחניות של חיות-המוצא-פי-ה', וכל כך התביישתי ממנה - עד שהתעלפתי"... מעשה נפלא זה יש בכוחו להמחיש יותר מאלף מילים, עד כמה בערה שלהבת אהבת ה' בכל עבדיו, כשכל צערם ויגונם היה על קיצורם וחוסר השגתם בעבודתו יתברך.

בימים אלו, ימי בין המיצרים, בעת שאבלים אנו על חורבן הבית וגלות השכינה, שומה עלינו להתחזק ולשבור ולו במעט את תאוותינו, להראות לה' יתברך שחלילה, חלילה לא שכחנו שביתו שומם וחרב זה קרוב לאלפיים שנה, לגודל אהבתו אותנו - כילה זעמו בעצים ואבנים, ובלבד שאנו עמו וצאן מרעיתו נשאר לנצח קיימים! נשתדל כל אחד ואחת כפי יכולתו ויותר מיכולתו, ונזכה לגאולה השלימה בבנין בית המקדש בימינו, בקרוב!

"קידוש ה' "

בואו ותקראו דו שיח מעניין בין שני גדולי עולם. הגמרא בברכות (כ). מוספת ששאל רב פפא את אביו תבירו מה שונים דורות ראשונים שקדמו להם שזכו שהתרחשו להם ניסים ונפלאות, וה' היה שומע צעקתם ותפילתם באופן מידי עד שיתקיים בהם הפסוק: "טרם אקרא ואני אענה". ומביא על כך רב פפא דוגמא וראיה לדבריו. רב יהודה שהיה מהדור שקדם להם כשהיה יודע שהעולם זקוק לגשם, מספיק היה לו לחלוץ אחד ממנעליו ומיד בא הגשם והרוה את האדמה. ואנו, אומר רב פפא, מצערים נפשינו וצוחים ומתפללים לגשם ואין אנו נענים. ואין הסיבה, מדגיש רב פפא, שהדורות הקודמים היו גדולים מאיתנו בתורה אלא נהפוך הוא. אביו מקשיב לחבירו ועונה תשובה ניצחת: הדורות הקודמים היו מוסרים נפשם על קדושת ה', כבוד ה' היה בראש מעינים, ואנו אין אנחנו כן, לא זכינו להגיע למדרגתם. ומביא אביו דוגמא לדבריו כיצד מסרו הדורות הקודמים נפשם על קידוש ה'. פעם ראה רב אדא בר אהבה אישה לובשת אדום בשוק, דבר שהוא מנוגד להליכות הצניעות של בנות ישראל. אותו אמורא קדוש לא חס על כבודו ומעמדו, סירב להמשיך בדרכו בלי למחות בחציפות שכו, בלי למחות על כבוד שמים. מה עשה? קם וקרע מאותה אישה את הבגד האדום העליון אותו לבשה בלי לחשבן חשבונות מה עתיד לקרות לו, אין הוא מוכן להשלים עם אותו חילול ה' ויהי מה. התברר שהיתה זו גויה. העריכו את הבגד אותו קרע בהון תועפות, ארבע מאות זוז אותם שילם מכספו. אותם מעשים של מסירות נפש לכבוד ה' שנעו מאהבה בוערת לאבא שבשמים, זיכו אותם בניסים ונפלאות ובקיבול תפילות. מסירות נפש גדולה לכבוד ה' יתברך עשה פינחס בלי צפייה לקבל שכר, אך הקב"ה ישתבח שמו לעד, לא קיפחו ונתן לו שכר ומתנות נפלאות. אחים ואחיות יקרים, בואו ונמסור את לבבנו, נפשנו ומאודנו על קדושת ה' ועל כבוד שמים, על פי דרך תורתנו הקדושה, ונזכה לכל הברכות הכתובות בתורה ולגאולה השלמה במהרה.

זמני כניסת שבת ויציאת השבת

לרכנו תם	יציאת השבת	כניסת השבת	ת"א
21:00	20:29	19:26	ת"א
21:18	20:27	19:12	י-ם
21:18	20:31	19:20	חיפה
21:14	20:27	19:27	כ"ש

הפטרת השבוע: "דברי ירמיהו"

מטעמים לשבת

"צרור את המדיינים והכיתם אותם, כי צוררים הם לכם"
(כה, יז-יז)

כתב בספר "תנופה חיים": ונראה להסביר את דברי המדרש, על פי דברי התלמוד (ברכות סב): "ואמר להרגך ותחס עליך" - אמר רבי אלעזר: אמר לו דוד לשאול: מן התורה בן הריגה אתה שהרי רודף אתה, והתורה אמרה הבא להורגך השכם להורגו, אלא צניעות שהיתה בך היא חסה עליך. נמצינו למדים שאצל אדם צנוע לא שייך לומר הבא להורגך השכם להורגו, אבל המדיינים שלא היתה בהם צניעות, שייך לומר הבא להורגך השכם להורגו. וזהו כוונת המדרש צרור את המדיינים וגו' כי צוררים הם - מכאן אמרו חכמים הבא להורגך וגו', שמכיון שצוררים הם לכם בנכליהם על דבר פעור ועל דבר כזבי בת נשיא מדיין, שהפקירו בנותיהם לפריצות, לכן שייך בהם: הבא להורגך השכם להורגו.

(תורת הפרשה)

את פירות מעשיו גם בעולם הזה, ובדין הוא שיטול שכרו לברית כהונת עולם!
(מעין השבוע)

"תזות אשר קנא לאלוקיו"
(כה, יג)

כתב בספר "חומת אש": זרכו של כל חוטא, להיתלות בזולת ולומר: "הואגם כן עשה כך". לפיכך הכריז השם יתברך את עשרת הדיברות בלשון יחיד, כדי שיהא דומה על כל אחד ואחד מישראל, כאילו ניתנה התורה לו בלבד ואין לו להשגיח באחרים. והנה, פינחס בודאי עשוי היה להשגיח במשה ואהרן ושבעים הזקנים ולומר: אם הם מחשים ואינם נוקפים אצבע, למה לי אפוא להיות ירא שמים יותר מהם? - ובכל זאת לא התחשב בכך, כי אם עשה את אשר מצא לנחוץ לעשות לכבוד השם יתברך - לפיכך נאמר: "אשר קנא לאלוקיו" - דומה היה עליו באותה שעה כאילו רק אלוקיו שלו הוא וחובה מוטלת עליו לקנא לכבודו, אף כי איש אינו עושה זאת...
(מענה של תורה)

"פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את זמתי"
(כה, יא)

ואמרו חז"ל: "בדין הוא שיטול שכרו". והקשה הגאון רבי יוסף גבאי זצ"ל מבו'אד שבמרוקו, לפני כמאה שנה: הלא חז"ל אמרו: "שכר מצוה בהאי עלמא, ליכא", שאין שכר מצוה בעולם הזה, אלא רק לעולם הבא, שנאמר: "אשר אנוכי מצוך היום לעשותם", ולמחר, לעולם הבא, לקבל שכרם - וכיצד קיבל פינחס את שכרו בעולם הזה, ובדין? והשיב, על פי דברי חז"ל אשר מנו שורה של מצוות שאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה, והקרן קיימת לו לעולם הבא. והמהר"ל מפראג זצ"ל ביאר, שבכל אלו יש טובה והנאה לעולם ולבריות. ומעתה, אם האדם מיטיב במצוותיו לעצמו ולנפשו - שכרו ממתין לו לעתיד לבוא. אבל אם הוא מטיב לבריות, כאן ועכשיו - הוא מקבל גם שכר כאן ועכשיו. ומכיון שפינחס עצר את המגיפה בעם, והשיב את חמת הקדוש ברוך הוא מעל עמו, זכה לאכול

בזקנים אתבונן - סיפורי צדיקים

ולמנהיג כזה זכתה קהילת קושטא במינויו של הגאון רבי יצחק ארקיש זצ"ל!

בפרשתינו קוראים לנו על קורבן התמיד. בעיקבותיו נכתב מאמר שלם, שכותרתו: "חשיבות הריצפות". ובעניינה - הנהגותיו של הצדיק **רבי מסעוד אדרעי זצ"ל**. בשולי התיאור הרחבה של כובעו, תפר הצדיק רבי מסעוד אדרעי זצ"ל פיסת קלף ועליה כתוב שם הוי"ה ושם אדנות ושילובם יחדיו, כדי שיהיו שמות אלו נלגדו בכל עת, ויקיים בתדירות את הכתוב: "שיויתי ה' לנגדי תמיד". ואכן, בכל מהותו עמד תמיד לפני בוראו, ניצב כעבד נאמן לעבודתו. פעם הצטרפה אליו הרבנית לביקור במערת אליהו, ולאחר מכן התכוננו ללון במקום. תפילתו של הצדיק התארכה, והרבנית פרשה לשינה. כעבור שעה ניעורה, והצדיק עומד עדיין בתפילה. שבה לישון והתעוררה כעבור שתיים, ועדיין עומד הוא בתפילתו. כך ניעורה לסירוגין עד אור הבוקר, והצדיק קיים בעצמו את המימרה: "ולוואי שיתפלל האדם כל היום כולו"! וסיפרו בניו שמעולם לא ראו את אביהם ישן. כשהלכו לישון עדיין שוקד היה על תלמודו, ועם שחר ניעורו לשמע נעימת קולו הערב בלימודו. לומד היה, עורך תיקונים ומזמר בקשות עד שקרב זמן תפילתו ותיקן. או אז מתעטף היה בטלית ומתעטר בתפילין, ויוצא מן הבית כשהסידור הפתוח בידו. בשעה זו, לפנות בוקר, שומם הרחוב. לא חשש הצדיק ממראות אסורות. אבל חשש שרחוב החולין יחצוץ בין שעות הלימוד והבקשות ובין שעת התפילה, וביקש ליצור רצף של קדושה. לפיכך לא הסיר עיניו מן הסידור הפתוח כל הדרך, עד לבית הכנסת!

(מעין השבוע)

הגאון רבי יצחק ארקיש זצ"ל מחבר הספר "קרית ארבע", היה מגדולי תלמידי הסבא קדישא רבי שלמה אליעזר אלפנדי זצ"ל בקושטא. בשעתו ביקשו פורצי גדר לפתוח בית ספר חילוני לילדי ישראל, ורבי יצחק יצא למאבק כנגדם, ולא חת מפני עושרם וקירבתם למלכות. הוא עצמו עני מרוד היה, וכשהגיעו מים עד נפש, פנה לרבו שימליץ עליו לקבלת משרת רבנות באחת הקהילות. אמר לו הסבא קדישא: "אעשה זאת, אך בתנאי אחד: שתקבל את המשורה בכל עיר שאמליץ, ולא תסרב". הבין רבי יצחק לכוונת רבו: שאם יטיל כובד משקלו שימנוהו בעיר מרוחקת ונידחת, אל לו להסב לרבו אי נעימות לסירובו. הסכים לתנאי, באין ברירה. מיד הפעיל הסבא קדישא השפעתו, ופרנסי קושטא באו להכתייר את רבי יצחק כרבם! הצטער צער רב, שכן לא העלה בדעתו להיות לרב בעיר המלוכה, וליטול עטרה בפני רבו ומורו. אך לא היתה לו ברירה, הסבא קדישא הזכירו את התנאי. בהכרתו בקהל עם, השתתף הסבא קדישא עצמו, ולאחר דרשתו של הרב החדש עלה רבו הנערץ ופתח בפסוק מתוך הפרשה: "יפקוד ה' אלקי הרוחות איש על העדה, אשר יצא לפניו ואשר יבוא לפניו, ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה" - כאן, אמר נמנו סגולותיו של הרב מנהיג העדה: שיהיה מנהיג, ולא מונהג - "איש על העדה", ולא תחתם... שיורה את הדרך, ולא יגרר אחר אורחותם: "אשר יצא לפניו", ולא יזדנב אחריהם... לא זו בלבד, אלא תהא ממשלתו ניכרת, וידעו הכל מי המנהיג ומתווה הדרך: "ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה", כלומר שאף על פי שיש להם רועה הרי הם כמי שאין להם, כי אין ידוע מי המנהיג: תקיפי הקהל, העשירים והמקורבים למלכות, או הרב דמתא. אלא כולם ידעו לאן לשאת עיניהם ולמי לשמוע. למנהיג כזה התפלל משה רבינו,

זוידת השיבוע

כל החולק על רבו כחולק על השכינה, מנין?

את התשובות יש לשלוח לפקס: 03 558 4485
בין הפותרים נמנה יוגרל (אחת לחודש)

אוגדן של עלוני ישא ברכה

פתרון החידה מפרשת "בלק": בעל הטורים, כ"ד, ג'.

והייתם לי סגולה

היוצא לדרך, סגולה שילוה אותו איזה אדם, וכשיפרד ממנו יאמר המלווה "ברכת כהנים".

סגולה לשמירה בדרך, לקרוא את פרשת העקידה לפני היציאה לדרך.

(הבית היהודי)

מדברי ראש הישיבה הרב ר' יוסף מוגרבי שליט"א

זיכרון הבנים

להבעיר את המפוז

עיקר גדול בחינוך לקיום מצוות מעשיות, שבין אדם למקום ובין אדם לחבירו, הוא - שמחת המצוה. אמרו חכמינו בתלמוד: "ושבחתי אני את השמחה" - זו שמחה של מצוה (שבת ל:). והרי זה בא ללמדנו כי עיקר הדבר הוא, שאין ראוי לו לאדם לעשות המצוות מצד שהן חובה עליו והוא מוכרח ואנוס בעשייתן, אלא לעשותן והוא שמח בעשייתן. ויעשה הטוב מצד שהוא טוב, ויבחר באמת מצד שהוא אמת, ויקל בעיניו טרחן, ויבין כי לכך נוצר לשמש את קונו. וכשהוא עושה מה שנברא בשבילו, ישמח ויגיל, לפי ששמחת שאר הדברים תלויה בדברים בטלים שאינם קיימים, אבל השמחה בעשיית המצוות ובלימוד התורה והחוכמה היא השמחה האמיתית, וזהו ששלמה בדרכי מוסרו שיבח שמחת החוכמה ואמר: "בני, אם חכם לבך ישמח לבי גם אני". ודאי שצריך האדם לדעת ולזכור תמיד כי הוא חייב לקיים את המצוות מפני שהוא מצווה עליהן בתורה מפי הגבורה. אך בשעת עשייתן של המצוות, על האדם להיות מלא שמחה מתוך חופש פנימי וחדות יצירה. מצווה ולא מוכרח, מחוייב ולא אנוס. השמחה היא חלק חשוב ממעשה המצוה. השמחה מביאה את נפש העושה בתוך מעשה המצוה. בלעדיה תהיה המצוה נעשית רק על ידי איברי האדם עצמו ובשרו, אך לא על ידי האדם עצמו זו נפשו פנימה. השמחה מביאה את מעשה המצוה בתוך נפש האדם, לבל תהא הנפש בדודה ונטולה מעולם העשייה של מצוות התורה, אלא יהיו הנפש ומעשי המצוות לאחדים. כמה מוסר ניתן ללמוד (ומי שראה זאת חובתו להעביר זאת לבניו ואף להראותם) מגדולי ישראל האמיתיים אשר נפשם עדן זי"ע"א ואשר חיים עדנה שליט"א באיזו חביבות מקיימים הם את המצוות כסוכה, מים שלנו, אפיית מצות. לימוד התורה הקדושה, תפילה וכו'. אשרי עין ראתה את חדות המצוות אצל ראש הישיבה מרן הגר"י צדקה זצ"ל ועמיתו הגר"ב צ"א אבא שאול זצ"ל, את חדות הלימוד אצל מרן הגר"א"מ ש"ך זצ"ל ומאיך את האש היקדת והבוערת אצל גדולי ישראל בדברים של קדושה. את זה צריך להבעיר בליבות ילדינו למען יעמוד לדורות ולמען לא ימושו מפי זרעינו וזרע זרעינו עד עולם.

ש"לום בית

אישה המעודדת לצדקה ברכה בבית

מסופר בתלמוד ירושלמי הוריות (פרק ג' הלכה ד'): מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע ורבי עקיבא, שהלכו לחולת אנטוכיא לגבות צדקה לחכמים. היה שם אחד ששמו אבא יהודה שהיה תורם בעין יפה, אך עכשיו ירד מנכסיו. כיון שראה את החכמים - נתכרכמו פניו והלך לביתו. אמרה לו אשתו: מפני מה פניך חולניות? אמר לה: רבותינו כאן ואינני יודע מה לעשות. אמרה לו אשתו: נשאר לנו שדה אחד, מכור חציו ותן להם. הלך ועשה כעצת אשתו. ידעו החכמים את מצבו, ואמרו לו: המקום ימלא חסרונוך. לאחר ימים חרש את חצי השדה שנשאר לו. בשעת החרישה נבקעה הארץ ושקעה פרתו ונשברה רגלה, ירד להעלות את הפרה, האיר הקדוש ברוך הוא את עיניו ומצא תחתיה מטמון, ואז אמר: לטובתי נשברה רגל פרת. כשחזרו רבותינו לאחר זמן, שאלו עליו את אנשי המקום: מה אבא יהודה עושה? אמרו לו אנשי המקום: אבא יהודה נתעשר עושר גדול, ומי הוא זה שיכול להקביל את פניו מחמת כבוד עושרו. כששמע אבא יהודה שבאו חכמים - יצא לקראתם ואמר להם: עשתה תפילתכם פירות ופירי פירות... אמרו לו: אף על פי שנתנו אחרים בפעם האחרונה יותר ממך - רשמנו אותך בראש רשימת המתנדבים. נטלוהו והושיבוהו אצלם, וקראו עליו את הפסוק (משלי יח, טז): "מתן אדם ירחיב לו, ולפני גדולים ינחנו". אשרי אדם שעומדת לימינו אישה המסייעת בידו ומעודדת אותו לתת ולהרבות מוהר ומתן לצדקה שחיינו בכפליים והברכה מצויה בביתו, כפה פרשה לעני וידיה שלחה לאביון - לא תירא וכו' ויזכו לעושר ואושר והצלחה.

אמרי שפר

* הרה"ק רבי נחמן מברסלב אומר: אין לך צריך לבריות - כרודף אחר הכבוד.

* הרה"ק רבי דוד בודניק אומר: יראה - לבוש חכם, כבוד - לבוש הכסיל.

* הרה"ק רבי שמואל שמעלקא מניקלשבורג אומר: "והי כבוד חברך חביב עליך כשלך" (אבות ב, טו) - הכבוד שחברך חולק לך, צריך להיות חביב עליך ככבוד שאתה חולק לעצמך.

מה זה - אין בו ממש, אף זה אין בו ממש.

* הרה"ק רבי ישראל מסלנט אומר: אם בורח האדם מן הכבוד באמת - ורודף אחריו הכבוד באמת. ואם בורח האדם מן הכבוד לפנים - רודף הכבוד אחריו לפנים. (פגתמים נבחרים)

על כן יאמרו המושלים - משל ונמשל

שהם רומסים כל קדוש ויקר. נכון שבזים לכל קודש, מנתקים כל זיק אמונה. אבל אלו דיבורים בלבד. לא יכול להיות שזה כל כך גרוע. הורים אלו, שידעו שהם מסרו את שעון הזהב לקוסם, ונתנו לו רשות להכות ולרמוס, והוא מכה ורומס. שלא יתפלאו אם יקבלו... רסיסים!

רבינו ה"בן איש חי" זצ"ל סיפר סיפור. אישה מצאה ביצה. חשבה: לא אבשל אותה. אתן אותה לתרנגולת לדגור עליה. יבקע ממנו אפרוח, ואגדל ממנו תרנגולת. היא תטיל ביצים, יבקעו האפרוחים, יהיו המון תרנגולות, ונקנה בדמיהן פרה. היא תמליט עגלה, יולדו עוד פרות, ויהיה לי עדר שלם. אמכור חלק ממנו ואקנה אחוזה, אבנה בה בית רחב ידיים. יהיה לי סלון מרווח, אצא בו במחול - והיא יצאה בריקוד. ותוך כדי מחול, נפלה הביצה מידה, נשברה, והחלום ניגר ממנה ארצה...

זהו **משל** יפה כל כך על גידול ילדים. למי אין חלומות נפלאים על עתיד ילדיו. אבל המבחן הוא כעת, עתה, לדאוג לכך שהילד לא ינוק, ונפשו העדינה לא תושחת, חלילה. אבל אם בימי רבינו ה"בן איש חי" היה צורך להשגיח שה"ביצה" העדינה לא תיפול ותישבר, הרי בזמנינו, מי שאינו משגיח בשבע עיניים על צאצאיו, כמוהו כמי שמטפח חלומות וורודים אודות הביצה שבידיו - בעוד הוא שומטה מידיו:

(מעייין השבוע)

מסופר על "קוסם" שהופיע בפני קהלו (בפני נוכרים. כי התורה אסרה מעשי קסמים ואחיות עניים), ולתדהמת כולם הוציא שלושה שפנים מכובעו הריק. היה שם "פיקח" אחד שליגלו: "אה, היתה שם מחיצה נסתרת!". הקוסם בלע מחרוזת סכיני גילוח. "זה שום דבר", אמר הפיקח. "הוא מסתיר אותם בלחיים". הקוסם הוציא מפיו להבות אש. "אה, יש לו בפה קופסת גפרורים". הוציא מאוזוניו צעיפי משי, "יש לו מחסן משי בעורף"... קצרה רוחו של הקוסם, פנה אל הפיקח ואמר: "אוכל לקבל את שעונך?". "בבקשה", חייך הלה, ומסר את שעון הזהב. הקוסם צרר אותו במטפחת, ושאל: "עכשיו, אני יכול להכות עליו בפטיש?". "ודאי", ענה הפיקח. הוא הרי יודע שהמטפחת ריקה. "וכעת, אני יכול לרמוס אותו ברגליים?", הפיקח צחק, אותו לא רמו. "בטח". המטפחת הושמה על הארץ, הקוסם דרך עליה, הרימה, ואמר לקהל: "ועכשיו שימו לב! אני פותח את המטפחת" - בנשימה עצורה עקב הקהל אחר המטפחת הנפתחת - ובתוכה התגלו שברי השעון... "כולכם עדים" אמר, "שהוא נתן לי רשות להכות ולרמוס"... **כלפי מי הדברים אמורים?** יש לנו אוצר יקר, הרבה יותר משעון זהב. הילדים שלנו, נשמותינו, הפרחים הנפלאים המלאים טל ילדות, עומדים לפרוח לתפארת. ואז, יש הורים שמוסרים אותם לחינוך חילוני. מדוע? כי יהיה טוב. כי כולם הולכים לשם. כי יש להם מבנה יפה. כי זה קרוב לבית. אז נכון שהם מצהירים שהם מחנכים לכפירה, נכון שהם מצהירים

אל תיקרי הליכות אלא הלכות

- ✓ יסוד השלום בבית הוא על ידי שמירת דיני טהרת המשפחה, ההקפדה על דיני הפרטיות בזמנה שומרת על אושר הנישואין וגורמת גם לחידוש האהבה מידי חודש בחודשו, וחי נישואין אלו עומדים איתן על בנין של חיבה ואהבה ואחוה, וכפי שנאמר בתלמוד: רבי מאיר אומר מפני מה אמרה תורה נדה לשבעה, מפני שרגיל בה וקץ בה, אמרה תורה תהא טמאה לשבעה ימים, כדי שתהא חביבה על בעלה כשעת כניסתה לחופה.
- ✓ אמר רבי שמעון בן הלפתא: לא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום. שנאמר: "ה' עוז לעמו יתן, ה' יברך את עמו בשלום". וכל המשים שלום בתוך ביתו, מעלה עליו הכתוב כאילו משים שלום בישראל על כל אחד ואחד, וכל המטיל קנאה ותחרות בתוך ביתו, כאילו מטיל קנאה ותחרות בישראל, לפי שכל אחד ואחד מלך בתוך ביתו.
- ✓ ציוו חכמים שיהא אדם מכבד את אשתו יותר מגופו ואוהבה כגופו, ואם יש לו ממון, מרבה בטובתה כפי ממון, ולא יטיל עליה אימה יתירה ויהיה דיבורו עימה בנחת ולא יהיה עצב ולא רגון.
- ✓ לעולם יהא אדם זהיר בכבוד אשתו שאין ברכה מצויה בתוך ביתו של אדם אלא בשביל אשתו שנאמר: "ולאברם הטיב בעבורה". ולעולם יאכל אדם וישתה פחות ממה שיש לו וילבש ויתכסה במה שיש לו, ויכבד את אשתו ובניו יותר ממה שיש לו, שהם תלויים בו והוא תלוי במי שאמר והיה העולם.
- ✓ איש ואישה, זכו - שכניה בנייה, לא זכו - אש אוכלתן. ועוד אמרו רבותינו: גדול השלום שבין איש לאשתו, שהרי אמרה תורה, שמו של הקדוש ברוך הוא שנכתב בקדושה ימחה על המים.
- ✓ שאלו תלמידיו של רבי זירא במה הארכת ימים? אמר להם: מימי לא הקפדתי בתוך ביתי וכו'. ואמרו רבותינו: לעולם אל יטיל אדם אימה יתירה בתוך ביתו שהרי פילגש בגבעה הטיל עליה בעלה אימה יתירה והפילה כמה רבבות מישראל. כל המטיל אימה יתירה בתוך ביתו, לבסוף הוא בא לידי שלוש עבירות: גילוי עריות, שפיכות דמים וחילול שבת.
- ✓ לעולם יהא אדם זהיר באונאת אשתו (מלצעה בדברים) שמתוך שדמעתה מצויה אונאתה קרובה (פורענות אונאתה קרובה לבוא). אמר רבי אלעזר: מיום שנחרב בית המקדש ננעלו שערי תפילה, ואף על פי ששערי תפילה ננעלו, שערי דמעה לא ננעלו, שנאמר: "שמעה תפילתי ה' ושועתי האזינה אל דמעתי אל תחרש".
- ✓ המכה את אשתו יש יותר להחמיר מהמכה את חבירו, מפני שחבירו אינו חייב בכבודו, אבל את אשתו חייב לכבדה יותר מגופו, והעושה כן יש להחרימו ולנדתו ולהלקותו ולעונשו בכל מיני רידו וכו'.
- ✓ עיקר האהבה היא אהבת הנפש, ועליו מוטל להוכיחה בנועם שיח ולהדריכה בדרכי הצניעות ולהרחיקה מלשון הרע וכעס וקללות והזכרת השם לבטלה, וכהנה סדר נשים, סדר ניקין ולהזהירם בדקדוקי המצוות ובפרט בתפילות וברכות הנהנין ושמירת השבת וכדומה, ומה טוב ומה נעים ללמד לה דברי מוסר, ולהגיד לה דברי חז"ל בכל העניינים הנוגעים לה וחומר שבהם, כי אז יחדר ליבה ותיזהר יותר מן האיש.
- ✓ אין לך כשרה בנשים אלא אישה שעושה רצון בעלה. אף על פי שהאישה היא בת זוגו של אדם, אל תחשוב בעיניה לבעלה כחבר אלא כאדון, ואז יאהבנה ותהא בעיניו כאחותו. ואם תמטע הדיבור אלא לצורך, תהא חביבה יותר על בעלה. אמרו במדרש שצויה חכמה אחת לביתה כשהיתה מוליכה אותה לבית בעלה, אמרה לה: בתי, עמדי לפניו כלפני המלך, ואם תהיי לו לשפחה, הוא יהיה לך עבד ויכבדך כנבירה, ואם תתגדלי עליו, יהיה לך לאדון בעל כורחך, ואז תהיי בעיניו נקלה כאחת השפחות, ואם יבואו לו אורחים מקורביו או מאוהביו, תקבלי אותם בסבר פנים יפות ותכבדי אותם בדברים חשובים כדי שיתכבד בעלך בעיניהם, ותשמרי את ביתו וכל אשר לו, ובהו תשאי חן בעיניו ותהיי עטרת לבעלך.
- ✓ ציוו חכמים על האישה שתהיה מכבדת את בעלה ביותר מידי, ויהיה עליה מורא ממנו, ותעשה כל מעשיה על פיו, ויהיה בעיניה כמו שר או מלך, מהלכת בתאוות ליבו ומרחקת כל מה שישגא, וזה דרך בנות ישראל ובני ישראל הקדושים והטהורים ביוון, ובדרכים אלה יהיה ישובן נאה ומשובח.
- ✓ ביותר נגדל החיוב על האישה לאהוב את בעלה ולכבדו כמלך בגדוד ולירא ממנו ולמלאות חפצו ורצונו בכל כוחה, וכל מגמתה ודעתה צריכה להיות להשתדל לרדת לסוף דעת בעלה ולדעת מה חפצו ולעשות רצונו למען תמצא חן בעיניו, ועיקר האהבה היא אהבת הנפש - תמסור נפשה לסייעו בעבודת השם יתברך שמו כי זה חלקה, ובמתק שפתיה תדבר אליו אם צריכה להדריכו בדרך טובה ולחנמו בעת צרתו, ותקום בעוד לילה לעוררו ולעבדו שכם אחד לעבודת השם יתברך שמו, ואין צורך לומר שתיזהר בכל עוז שלא להיות גורמת שיתבטל מעבודת ה' בעיניה חס ושלום, כי האישה היא תישא את עוונה, וצריכה להיות מקושטת לבעלה וזהירה בנקיותה וטהרה, אף גם זאת מעשיה יקרבה ותהי נושאת חן בעיני בעלה.

(הבית היהודי)